

Arrest

nr. 340 655 van 6 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 19 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 december 2025.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 10 september 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 17 april 2024 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 16 april 2027. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument dat

geldig is tot 30 mei 2029 (DVZ-dossier, stuk 7, "Information request reply" van de Griekse asiendiensten, NPO, stuk 4, p. 7-8). Verzoeker betwist dit niet.

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid. Verzoeker verwijst naar zijn kwetsbaarheid, maar beperkt zich tot een loutere herhaling van zijn verklaringen, wat geen andere beoordeling toelaat.

3. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vevat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- "in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM",
 - "Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt",
- "Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken".

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- "alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak";
- "Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid";
- "Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling".

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat "alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie".

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van

Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen zoals informatie van UNHCR die in de bestreden beslissing wordt opgenomen, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker, een 27-jarige man, maakt niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Uit de eerder neergelegde medische documenten blijkt dat hij verwondingen opliep bij een auto-ongeval in België, waarvoor hij momenteel fysiotherapie volgt. Hoewel hij tijdelijk arbeidsongeschikt werd verklaard, blijkt uit de verslagen dat herstel mogelijk is en hij nadien opnieuw zelfstandig zal kunnen functioneren. Zijn overige klachten, zoals waterige ogen en tandpijn, lijken van beperkte medische aard en hebben geen ernstig invaliderende invloed op zijn levensomstandigheden.

Verzoeker was vóór het ongeval arbeidsgeschikt en heeft geen elementen voorgelegd die aantonen dat hij in Griekenland geen adequate medische zorg zou kunnen krijgen. De bestreden beslissing oordeelt dat ook terecht dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid vertoont en dat hij, gelet op zijn autonomie en zelfredzaamheid, in staat is om bij terugkeer naar Griekenland in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen nu hij zelf verklaarde dat hij gedwongen werd om zijn vingerafdrukken te laten afnemen (NPO, p. 9), hij er maar drie weken na het ontvangen van zijn verblijfsdocumenten heeft verbleven en geen aangifte heeft gedaan van het verlies van zijn documenten omdat de situatie in Griekenland niet aangenaam is (NPO p. 7-8).

In de bestreden beslissing wordt verder terdege uiteengezet:

“U bent voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen. Dit blijkt uit de concrete vaststellingen dat u in Eritrea hogere studies computerwetenschappen kon aanvatten (NPO, p. 3), u uw militaire opleiding kon afronden in Sawa, u ook enige tijd als bewaker heeft gewerkt in het kader van uw legerdienst, u in staat bleek om te ontsnappen van uw legerdienst en uw eenheid te verlaten zonder al te veel problemen, u in België een job had voor uw auto-ongeluk (NPO, p. 4), u in het verleden kon rekenen op financiële hulp vanwege uw oom in Amerika (NPO, p. 5 & 7), u bij machte was om Engels te leren op school in Eritrea (NPO, p. 5-6), u ook een beetje Nederlands heeft geleerd ondertussen, u erin slaagde om uw land op illegale wijze te verlaten, u een job als taxichauffeur vond in Oeganda (NPO, p. 6), u uw reisweg van Eritrea naar Griekenland deels bekostigde met uw eigen spaargeld en deels met geld van uw oom (NPO, p. 6-7), u in Athene kon verblijven bij kennissen voor anderhalve week, u uw Griekse verblijfsdocumenten kon regelen (NPO, p. 7), u tijdens uw verblijf in Griekenland op meerdere momenten kon rekenen op financiële hulp vanwege kennissen en vrienden (NPO, p. 8-9), u zelfs een vals paspoort kon regelen in Griekenland met uw eigen spaargeld en hulp van kennissen, u in contact kwam met veel andere Eritreeërs in Griekenland (NPO, p. 8) en in Griekenland van Chios naar Athene kon reizen (NPO, p. 10).

Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen. Dat u in Griekenland problemen had bij het vinden van een woning of bijstand heeft niets met zelfredzaamheid te maken.”

De volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing blijven overeind:

“Daarnaast kan worden opgemerkt dat uw verklaringen over het gebrek aan werk in Griekenland (NPO, p. 9) niet overtuigend zijn. U zei dat u geen job had in Griekenland, doch dat u wel werk zocht (NPO, p. 4). Wanneer u echter werd gevraagd op welke manier u zocht naar een job, dan zei u dat u aanklopte bij werkgevers, kennissen en jobkantoren. U zocht ook online naar jobs. U gaf in dit verband zelf aan dat de voornaamste reden waarom niemand u aan een job kon helpen was dat u de Griekse taal niet sprak (NPO, p. 11-12). Dit wil derhalve niet automatisch zeggen dat er geen jobs beschikbaar zijn voor u in Griekenland. Voorts moet nogmaals worden gewezen op het feit dat u slechts drie weken in Griekenland verbleef na uw positieve beslissing en derhalve niet kan worden gesteld dat u noemenswaardige inspanningen hebt geleverd om er een job te zoeken en een leven op te bouwen voor uzelf. U werd gevraagd om welke reden u niet langer probeerde om een leven op te bouwen in Griekenland en dan zei u dat u aanschouwde hoe anderen geen werk of woning konden vinden, desalniettemin ze al langer in Griekenland verbleven dan u. Op basis van deze observaties maakte u voor uzelf uit dat het geen zin had om langer in Griekenland te blijven (NPO, p. 12).

Door louter te verwijzen naar de situaties van anderen, toont u in uw concrete geval evenwel niet aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om een job te vinden in Griekenland. U heeft simpelweg onvoldoende inspanningen geleverd om een job te vinden.

Verder had u ook toegang tot financiële middelen toen u in Griekenland was. U had immers nog een beetje spaargeld door uw bijverdienste in Eritrea en hiermee kon u een deel van uw reis van Eritrea naar Griekenland bekostigen (NPO, p. 6). In Oeganda werkte u als taxichauffeur, waardoor kan worden aangenomen dat u op deze manier extra spaargeld kon verdienen (NPO, p. 6). Voor uw reisweg naar Griekenland kon u ook rekenen op financiële hulp van uw oom in Amerika (NPO, p. 7). Uw verblijfsdocumenten in Griekenland kon u verkregen via financiële hulp van kennissen en vrienden. Met hun hulp en uw eigen spaargeld kon u ook een vals paspoort laten aanmaken in Griekenland nadat u uw Grieks reisdocument verloor. Uw kennissen hielpen u ook met de financiering van uw reis naar België (NPO, p. 8-9). Uw spaargeld kon u verder ook nog gebruiken voor uw verplaatsing van Chios naar Athene (NPO, p. 10). Kennissen en vrienden hielpen u trouwens ook aan eten en drinken toen u op straat leefde in Griekenland en u kon zich ook af en toe wassen bij hen thuis (NPO, p. 11). U mocht zelf anderhalve week bij een kennis verblijven in Griekenland en u betaalde hem hier niet voor (NPO, p. 10-11).

U werd verder gevraagd of u ooit financiële hulp vanwege de Griekse overheid probeerde in te roepen tijdens uw verblijf ginds. U zei van niet. U werd dan gevraagd of u hieromtrent informatie opzocht en dan zei u dat u dit wel vroeg aan de begeleiders in het opvangcentrum, doch dat zij u geen info gaven. In Athene heeft u geen verdere inspanningen geleverd om uzelf te informeren rond het bestaan van overheidsdiensten of hulporganisaties waarbij u eventueel terecht kon voor hulp omdat u zich enkel focuste op uw zoektocht naar werk en een woning (NPO, p. 11).

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u beroep zou hebben gedaan op een overheidsinstantie of overheidsorganisatie om ondersteuning te krijgen. Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerminst aantoonst."

8. De Raad benadrukt dat verzoeker nog steeds over een geldige ADET-kaart beschikt, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent terecht het volgende:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw gedrukte verblijfsvergunning, het document dat bewijst dat u in het bezit bent van een geldige verblijfsvergunning, bent kwijtgeraakt.

Het Commissariaat-Generaal wijst er vooreerst op dat dit verlies alleen op uw eigen beweringen berust en dat u geen concreet bewijs levert waaruit blijkt dat u deze geldige verblijfsvergunning daadwerkelijk bent kwijtgeraakt. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u niet meer over deze documenten zou beschikken. Aangezien uit uw volledige dossier duidelijk blijkt dat u in het bezit zou moeten zijn van een dergelijk document, volstaan loutere beweringen niet om het verlies ervan vast te stellen."

"U zei ook zelf dat uw verblijfsvergunning op dit moment nog geldig is (NPO, p. 8)."

9. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn betoog ter zitting en zijn aanvullende nota van 22 januari 2026, brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 26 november 2025.

3.1. De algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker via de aanvullende nota heeft aangebracht. Twee van de door verzoeker meegedeelde RSA-bronnen dateren immers van voor de bestreden beslissing en het RSA-rapport van maart 2025 werd uitdrukkelijk opgenomen in de bestreden beslissing en de beschikking van 26 november 2025. De informatie van Griekse NGO's van november 2025 waarnaar mondeling wordt verwezen, lag niet voor bij de kennisgeving van de beschikking, noch werd deze door verzoeker bijgebracht ter terechtzitting. Zulke gegevens worden in een te late fase van de beroepsprocedure aangevoerd en zijn bovendien niet op een voldoende concrete wijze ingediend om naar behoren te worden onderzocht. Dergelijk betoog laat bijgevolg niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

3.2. Verzoeker vraagt aandacht voor zijn gezondheidssituatie en verwijst naar de medische attesten die hij in zijn aanvullende nota van 22 januari 2026 neerlegde. De Raad merkt echter op dat verzoekers medische toestand na zijn auto-ongeval in Nederland in april 2025 reeds besproken werd in de beschikking van 26 november 2025 (punt 6), in navolging van de bestreden beslissing:

“Op vlak van de verwondingen – opgelopen voor en na uw aankomst in België – waarvoor u fysiotherapie volgt in België, legde u een aantal Belgische medische documenten neer (NPO, p. 2). Uit deze documenten blijkt dat u na uw auto-ongeval in België werd opgenomen in het ziekenhuis bij de dienst orthopedie. U had immers problemen met uw longen, aangezichtletsels, ribfracturen, alsook fracturen aan uw armen en benen ten gevolge van het ongeval. Uit het verslag blijkt dat u ten gevolge van uw fracturen nood heeft aan verdere thuismedicatie en ondersteuning bij bepaalde zaken zoals uzelf kleden en naar het toilet gaan. U kreeg een gips voor uw gebroken been en arm. Er staat ook in dat u om de twee weken op controle moet bij de dienst orthopedie. Verder blijkt uit de medische voorschriften dat u een reeks van pijnstillers werd voorgeschreven. Op vlak van uw behandeling heeft u ook nood aan inspuitingen en uit de medische verslagen blijkt dat u over een vriend beschikt die u in dit verband helpt. Uit de documenten blijkt ook dat u voor onbepaalde duur arbeidsongeschikt werd verklaard. Evenwel staat ook in de documenten vermeld dat u opnieuw druk op uw gebroken lichaamsdelen mag uitoefenen eens de fracturen zijn geheeld, alsook mag u zelfstandig uw woning verlaten. Uit deze documenten blijkt dat u daadwerkelijk ernstige fracturen hebt opgelopen ten gevolge van het auto-ongeluk in België, doch alhoewel u zelf aangaf dat uw lichaam nooit meer zoals vroeger zal functioneren (NPO, p. 9), blijkt dit niet uit de door u neergelegde documenten. Uit deze documenten blijkt namelijk enkel dat uw fracturen zich eerst moeten herstellen. Er kan dus ook met grote waarschijnlijkheid worden aangenomen dat u niet voor altijd arbeidsongeschikt zal blijven en dat u na het herstellen van uw fracturen in staat zal zijn om uzelf te onderhouden in Griekenland. Het gegeven dat u op dit moment nog fysiotherapie nodig hebt, verandert daar niks aan (NPO, p. 9). Samenvattend blijkt dat uw medische problemen niet voldoende zijn om aan uw situatie in Griekenland een aanzienlijk verhoogde mate van kwetsbaarheid toe te kennen, en derhalve een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigen. Niets wijst er namelijk op dat deze pathologie een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zou zijn. U werd ook gevraagd om welke reden u geen fysiotherapie zou kunnen krijgen in Griekenland en dan zei u dat u in het verleden al geen basis medische zorg kreeg in Griekenland (NPO, p. 10). Dit klopt echter niet, zoals hierboven werd aangetoond.”

De door de verzoeker neergelegde medische attesten werpen aldus geen nieuw licht op zijn reeds beoordeelde gezondheidstoestand. Er blijkt niet dat verzoeker kampt met medische problemen die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren, zijn zelfredzaamheid en autonomie, noch dat zijn gezondheidstoestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen medische stukken verschaft die anders doen denken over de impact van zijn gezondheidstoestand.

3.4. Verzoekers advocaat vraagt de beslissing van de Raad af te wachten in de zaken over de Griekse statushouders die behandeld werden op de zitting van 7 januari 2026 van de Verenigde Kamers van de Raad. Er wordt echter geen gewag gemaakt van een wettelijke grondslag die de Raad verplicht de uitspraak in onderhavige zaak uit te stellen in die zin.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 26 november 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP